

На наший зовъ за правда, миръ, свирепо
Крещишъ: „Ни педя!“ — братъ не, злобенъ
врагъ —

И въ умопомрачение слѣпо
Съ Милановия мечъ ни плашишъ пакъ.

О, пакъ ли сѣчъ? О, пакъ ли по полята
Славянски братски кърви ще текатъ?
Историо, не давай си листата,
Не вписвай въ тѣхъ на тия дни срамътъ!

Май, 1913.

ТАМЪ!

„Всички плачеха отъ радостъ.
Възторгътъ бѣ неописуемъ“.

Официално съобщение.

Тамъ де Вардаръ шуми, въ оня край миль
и святъ
Де се наш'тѣ стремятъ души, мисли сърдца,
Съсъ „ура“ и съ вѣнци, съ просълзени лица
Братя роби здрависватъ спасителя братъ.

День великъ! Доживѣхъ те, дочекахъ те вечъ!
О, сърдце, тупай, бий съсъ младежкия жаръ!
Тамъ свобода загрѣ! Волно българска речъ
Зазвуча по бърда, по поля, и въ олтаръ.

О, гори, планини, вий напразно сега
Предъ менъ прѣчка поставяте — прѣчки не
знамъ
За летежа си вихренъ на Пиринъ презъ снѣга:
Азъ съмъ тамъ, съсъ духа, азъ съмъ тамъ,
азъ съмъ тамъ!